

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 380/2017-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. júna 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészároša predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody [REDACTED] vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 od. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tdo 31/2016 a jeho uznesením z 29. novembra 2016, postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 37/2015 a jeho uznesením z 10. júna 2015 a postupom Okresného súdu Zvolen v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 172/2014 a jeho rozsudkom z 25. marca 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. mája 2017 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], t. č. Ústave na výkon trestu odňatia

slobody [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 od. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tdo 31/2016 a jeho uznesením z 29. novembra 2016, postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 37/2015 a jeho uznesením z 10. júna 2015 a postupom Okresného súdu Zvolen v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 172/2014 a jeho rozsudkom z 25. marca 2015.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol právoplatne uznaný za vinného označenými rozhodnutiami všeobecných súdov zo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 a ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. b) a c) v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 25 rokov.

Sťažovateľ označené rozhodnutia všeobecných súdov už napadol podaním označeným ak „*Ústavná sťažnosť*“ doručeným ústavnému súdu 7. februára 2017, pričom ústavný súd jeho podanie pripísom sp. zn. Rvp 233/2017 z 22. marca 2017 podľa § 23a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odložil.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti popiera svoju vinu a napadnuté rozhodnutia považuje za nezákonné z viacerých dôvodov. Na základe skutočností uvedených v sťažnosti sa domáha, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tdo 31/2016 a jeho uznesením zo dňa 29. 11. 2016 bolo porušené základné právo sťažovateľa, a to právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To/37/2015 a jeho uznesením zo dňa 10. 06. 2015 bolo porušené základné právo sťažovateľa, a to právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Postupom Okresného súdu Zvolen v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T/172/2014 a jeho rozsudkom zo dňa 25. 03. 2015 bolo porušené základné právo sťažovateľa, a to právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Tdo 31/2016 zo dňa 29. 11. 2016.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 2 To/37/2015 zo dňa 10. 06. 2015.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Okresného súdu Zvolen sp. zn. 3 T/172/2014 zo dňa 25. 03. 2015 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania, do troch dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

Sťažovateľ sa taktiež domáha vydania dočasného opatrenia, ktorým by bola odložená vykonateľnosť napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov, a požaduje, aby mu v konaní pred ústavným súdom bol ustanovený zástupca z radov advokátov.

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Zo zistení ústavného súdu vyplynulo, že dovolacie uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tdo 31/2016 z 29. novembra 2016 bolo sťažovateľovi doručené 7. decembra 2016 a jeho obhajcovi JUDr. [REDACTED] 8. decembra 2016.

Za týchto okolností je celkom zjavné, že sťažovateľ podal svoju sťažnosť po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Ústavný preto sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako podanú oneskorene.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. júna 2017